

Mia

ELS DEPUYDT

Mia

© 2017 – Els Depuydt & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be
www.elsdepuysd.wordpress.com

Omslagontwerp: Mulder van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Rosane Tallieu

NUR 301
ISBN 978 94 6001 521 2
D/2017/11.676/342

e-boek
ISBN 978 94 6001 536 6

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*'The only thing necessary for the triumph of evil
is for good men to do nothing'*

Edmund Burke
(Iers filosoof en politicus 1729-1797)

PROLOOG

Ik zie ertegenop. Ik zie er vreselijk tegenop. Ik heb nochtans mijn pantser opgezet, maar het mag niet baten. De lange weg van Brussel naar mijn geboortedorp heeft daar veel mee te maken. Elke kilometer dichterbij Houtvoorde schilfert een laag van mijn schild af. De afrit van de snelweg is in een klamme oktobernevel gehuld. Ik rij pal door de vroegere weiden en het ooit lommerrijke bos, sla af op rotondes waar vroeger verkeerslichten stonden en passeer de Aldi en Delhaize die vroeger Unic en Nopri heetten. De autogarage ziet er wel nog helemaal hetzelfde uit, maar waar vroeger het mooie parkje was, staan nu een appartementsgebouw en nieuwigheden als een cultureel centrum, een Chinees restaurant en, bij God, een nachtwinkel. Ik ben hier opgegroeid, maar het decor is veranderd. Ik ken het huis van mijn ouders en dat van mijn grootmoeder en de korte afstand tussen die twee. In het centrum van dit dorp ben ik al jaren niet meer geweest. Ik probeer uit te rekenen hoeveel jaar, maar dat kost me bijna mijn rechterzijspiegel. Nadenken in je auto is even gevaarlijk als telefoneren aan het stuur. Zelfs een vrouw kan het niet.

De kerk ziet er gelukkig nog hetzelfde uit, met haar plompe 13de-eeuwse toren en robuuste romaanse geraamte. Hier mag je nog gratis parkeren, alleen is elke vrije plaats ingenomen. Half Houtvoorde lijkt op de been te zijn voor de begrafenis. Ik rij de straat in die in mijn geheugen geprent staat: die tussen de kerk en het Onze-Lieve-Vrouwinstituut, de nonnenschool waar ik mijn jeugd doorbracht. De grijze smeedijzeren poort sluit nog altijd dit meisjesbastion af. Verderop vind ik een vrije parkeerplaats.

Ik haal diep adem en probeer mezelf moed in te spreken. Ik ben geen fan van begrafenissen, maar bij die van verre familie of een kennis uit het dorp ben ik er altijd in geslaagd een bepaalde afstand te bewaren. Ik probeer zo'n treurmis te bekijken als een poppenspel, met mijzelf als aandachtige toeschouwer. Ik staar naar zwarte poppetjes die zich lenig plooiën naar de wensen van hun maker: ze buigen het hoofd, de één weent, de ander staart voor zich uit. Een tragedie waarin elk gebaar, elk woord, elke traan vooraf is uitgedacht. Ik voel me meer verwant met de dode dan met de treurende nabestaanden. Zo'n afluigige heeft het gemakkelijk. Gevoelloos observeren, onzichtbaar zuchten of monkelend beschouwen wie en wat zoveel ophef maakt. Verlost van alle zorgen liggen in die kist, bevrijd van de zweer die het leven heet. Een houding die ik me al eenenveertig jaar probeer aan te meten, maar waar ik hooguit één jaar in ben geslaagd, mijn eerste. Daarna was ik gewoon een moeilijk kind.

Op begrafenissen is het remmen dicht of onbedaarlijk snikken van begin tot eind, een tussenweg bestaat niet.

Ik voel dat ik op deze uitvaart glansrijk uit mijn rol zal vallen. Het was mijn moeder die me attent maakte op het overlijdensbericht van Kizzy. 'Heb jij niet met dat meisje in de klas gezeten?' Voorts werd er niet meer over gesproken, alsof ze al te veel had gezegd. Misschien staan mijn ouders tussen de menigte die ik aan de kerk zag, maar op dinsdagochtend gaan ze naar de kaartersclub en het ligt niet in hun aard om hun routine te doorbreken.

Net als ik uit mijn auto wil stappen, komt een blonde vrouw op me af. Ze is niet groot, maar met haar tengere figuur, naaldhaken, perfect vallende kapsel en strak oranje mantelpakje neemt ze de hele straat in. Haar verschijning staat haaks op hoe je in Houtvoorde hoort te zijn: verzorgd maar niet excentriek, vrouwelijk maar niet begeerlijk, hoorbaar maar niet luid, grijs maar niet grauw, net flets genoeg om op te gaan in het anonieme spreekkoor van goede burgers. Johanna Deswarte is niets van

dat alles. Vroeger was ze al het mooiste meisje van de klas. Vriendin, manipulator, kwelduivel. De eerste met een walkman, de eerste met een Millet-jas, de eerste met een vriendje. Wat een zelfvertrouwen, zelfs nu. Wanneer ze dichterbij komt, sleept ze licht met haar linkervoet, een haast onmerkbaar manken dat het perfecte plaatje doorprikt. De verbeterde trek om haar mond maakt me bang. Ik zit bloot en onbeschermd in mijn doorzichtige wagen. De aanval is de beste verdediging, dus stap ik uit.

'Hallo Mia!' Die stem, nog steeds dezelfde. Dwingend, niet bereid zich te laten afschepen door wie dan ook. Het geschel gaat door merg en been. Enkele omstanders kijken achteloos in onze richting.

'Dag Johanna,' zeg ik terwijl ik tegen het portier leun. Met mijn zwarte jeans, wijde zwarte blouse en zwarte veterschoenen los ik op in een zwart gat.

'Mia Bonny, dat is lang geleden, uit welke windrichting kom jij aangewaaid?' Ze neemt me op van top tot teen. Haar parfum doet me duizelen.

'Euh... van ver weg,' stamel ik en ik maak een weids gebaar naar de trieste omgeving om mijn onbehagen te maskeren. Ik sta tussen Johanna en mijn auto in en kan geen kant op.

'Ik heb gehoord wat hier gaande is,' zegt ze op een vreemd hoge toon. 'Wat vreselijk, maar ja, het was een speciale, die Kizzy. Ik had haar al jaren niet meer gezien. En jij? Wanneer heb jij haar voor het laatst ontmoet?'

'Ontmoet heb ik haar niet meer, maar gehoord wel, de dag voor ze stierf.' Mijn antwoord brengt het gewenste schokeffect mee.

'Echt?' Ze lijkt van haar stuk gebracht, maar haar drang naar onaantastbaarheid is groter dan de drang de vraagtekens in haar ogen te bevredigen. 'Nu ja, jij gaat naar de dienst zeker? Had ik wel verwacht. Ik hou me daar niet mee bezig, ik heb het veel te druk. Ik moet in de buurt zijn voor een transactie.' Vlug neemt ze afscheid, alsof ze zich nu pas realiseert dat ze ergens te laat

zal komen. Ze stopt mij een visitekaartje in de handen. ‘Hier, ik zit in vastgoed nu. Als je zaken wil doen...’ Ik staar naar haar kaarsrechte rug terwijl ze wegwandelt. Haar ene voet verplaatst zich net iets trager dan de andere, een haast onmerkbaar verschil. De echo van haar hakken hamert in mijn hoofd.

Met klamme handen loop ik naar het kerkplein. De lijkwagens staat voor de ingang en een menigte zwartgeklede mensen schaart zich eromheen. Wanneer ik me in de massa meng, is het harnas dat de grootstad rond mij heeft geweven zo goed als helemaal verdwenen. Ik ben weerloos als een blikje in de stormwind. Ik krijg Kizzy’s ouders in het oog, kapot van verdriet, en mijn sluisen gaan open. Met geen mogelijkheid kan ik de tranenstroom bedwingen. Het is geen uitbundig gesnik, veeleer een weerbarstig kraantje dat niet meer dicht wil. Vastberaden zoekt het vocht zijn weg over mijn wangen en mijn hals, tot tussen mijn borsten. Ik diep een zakdoek op uit mijn handtas en stelp mijn steeds dikker wordende oogleden. Met luide uithalen snuit ik mijn neus. Uit alle macht probeer ik mijzelf te zien als een van de poppetjes. Ik heb Kizzy sinds onze schooltijd niet meer teruggezien. Waar komt in godsnaam deze rivier van verdriet vandaan?

Ik duik weg in het portiek van een bank om bij mijn positieven te komen. Het ruikt er naar oud zweet en verschraalde urine. Een oudere dame met een plastic kapje op haar hoofd geeft een nijldige ruk aan de leiband wanneer haar hond, een bruine labrador, zich met zijn voorpoten tegen me aan wil gooien. Ik deins achteruit. ‘Hier Basiel,’ snauwt ze en ze trekt het blaffende beest met zich mee.

Verderop zie ik een vrouw met helderrood kapsel uit een SUV stappen. Is dat An-Sophie? Wanneer ze haar auto afsluit, herken ik het scherpe profiel van mijn vroegere beste vriendin. Ik probeer haar aandacht te vangen, maar mijn zwaaiende hand veroorzaakt alleen genniffel van twee skatende tieners.

Ze komt mijn richting uit en ik maak me los van het portiek. ‘Sophietje!’ roep ik haar toe.

Ze schrikt. ‘Mia, ben jij dat?’ Ze komt dichterbij. ‘Meisje toch, je ziet eruit als een geslagen hond.’ Haar lippen zijn nog altijd zwart gestift zoals vroeger. Ze pakt mijn twee handen in de hare. ‘Ik ben zo blij dat je er bent. Wat een puinhoop.’

Op slag vervallen we in onze rollen van toen. Zij de zorgeloze losbol die me meeslept in haar mysterieuze avonturen en ik de nuchtere tegenpool die haar ademloos achternaloopt en tempert als het dreigt mis te gaan. Twee uitersten die samensmelten tot een functionerend geheel. Ik heb me mateloos geërgerd aan haar onverantwoordelijkheid, hoe ze telkens op mij terugviel om zich uit hachelijke situaties te redden. Ik bewonderde haar te hard om haar te kunnen afwijzen. Maar wanneer ik in de put zat, beurde ze me op, zonder te vragen waarom. Voor haar stroomde elke dag over van nieuwe mogelijkheden, terwijl ik bleef hangen in een ruzie die alleen in mijn hoofd bestond. Haar intense blik schroeit een plek op mijn ziel en het voelt ongemakkelijk vertrouwd. Ze kijkt door me heen en ik vecht als vanouds tegen mijn instinct om alles af te schermen.

‘Ik hoorde het van mijn moeder,’ zeg ik. ‘En jij?’

‘Ik las het in de krant. Hoe is zoiets mogelijk? Het moet haar allemaal te veel geworden zijn.’ Ze haakt haar arm door de mijne, waarbij ze er zwaar op leunt, alsof ze moeilijk kan stappen. Net zoals ze het die eerste keer deed, toen ik als vijfjarige op de school van Houtvoorde aankwam en me verloren voelde tussen al die vreemden. Ik heb later nooit nog iemand op die manier op mij weten steunen.

‘Ik heb daarnet Johanna gezien,’ zeg ik.

An-Sophie kijkt me verschrikt aan. ‘Is zij hier ook? Wat een lef.’

‘Ik weet het. Maar ze gaat niet naar de begrafenis, ze is de andere richting uitgewandeld,’ zeg ik terwijl ik mijn arm lostrek en mijn handtas open. ‘Ze zei dat ze hier was voor zaken, o toeval. Ik heb haar kaartje gekregen, kijk.’

An-Sophie draait het kaartje rond in haar hand. ‘Vastgoed. Tja, ze zal veel geld verdienen en goed slapen ’s nachts. Zulke mensen liggen niet wakker van wat ze vroeger hebben aangericht.’

‘Laten we na de begrafenis een koffie drinken,’ stel ik voor. ‘We moeten bijpraten.’ Ik zie een kans om mijn doorheen de jaren opgebouwde schuldgevoel weg te werken. Na de nonnenschool ging ik in Gent studeren, An-Sophie bleef in de buurt voor een opleiding tot maatschappelijk werkster. Ze kreeg kinderen, had huwelijksproblemen, maakte het weer goed, veranderde van job en het kwam er nooit van om af te spreken. Sporadisch mailden we nog en ik kreeg een kaartje met Kerstmis en een postkaart met haar drie kinderen vanuit een vakantieoord in Frankrijk, maar diepgaande gesprekken bleven achterwege. Ik heb ook weinig moeite gedaan om het contact te herstellen. De stad werd mijn biotoop en al wat daarbuiten gebeurde, viel uit mijn leven.

Maar zo gemakkelijk kom ik er niet van af. ‘Mijn kinderen wachten en ik moet op tijd terug zijn,’ antwoordt ze en ik zie een glimp van haar nieuwe leven in haar ogen. ‘Ik ben gewoon gekomen om iets af te geven aan Kizzy’s ouders. Maar bij nader inzien...’

Ze haalt een grote, witte, kartonnen envelop uit haar handtas, met het rode logo van bpost erop. ‘Ik weet niet wat ik hiermee moet doen. Maar jij was altijd zo verstandig, jij zal het misschien begrijpen.’

‘Hoe bedoel je? Van wie is dit?’ Terwijl ik de omslag aanneem, zet An-Sophie er stevig de pas in naar de kerk. Weer krijg ik een déjà-vu. An-Sophie met wilde, niet te bevatten verhalen waar ik me aan laaf terwijl ik haar angstig achternahol op de speelplaats.

Gelukkig blijft ze verderop staan. Ze draait zich naar me om. ‘Ik heb in het begin nog geregeld contact gehad met Kizzy, tot ze tien jaar geleden trouwde. Daarna ging ze niet meer in op mijn uitnodigingen. Ze was gelukkig met haar man en kinde-

ren, zei ze, het was allemaal voorbij. Dus heb ik het zo gelaten. Maar een maand geleden liep ik haar toevallig tegen het lijf aan de kust.’

Ze wijst naar de envelop in mijn hand. ‘Ze moet dit in haar handtas gehad hebben. Ik weet niet goed waarom ze het aan mij gaf. Misschien omdat ze wist dat ik maatschappelijk werkster was? Ik heb de envelop thuis in mijn kast gelegd en had er niet meer aan gedacht, tot nu... Ik had ze meegebracht voor de ouders, maar neem jij ze maar mee.’

‘Maar... maar wat moet ik daarmee? Wat zit erin?’

Ze neemt mijn arm weer in een houdgreep en sleept me mee naar het kerkplein. ‘Wil je antwoorden? Dan kun je die krijgen.’

DEEL 1
BRUSSEL

EEN JAAR EERDER

1

Tussen 9 en 10 uur 's ochtends heb ik Brussel het liefst. De pendelaars zitten opgeborgen in hun kantoordozen. De handelaars zitten nog verstopt achter hun met graffiti bespoten gevels en de mannen die de hele nacht hitsig op straat hebben staan discussiëren, liggen nog onder de lakens. Tussen 9 en 10 uur 's ochtends is Brussel van mij. Ik slenter met de slaap in mijn ogen over de uitgestorven Lemonnierlaan en laveer tussen het hoog opgestapelde vuilnis op het brede trottoir. De clochard met zijn grijze baard is wel al wakker en komt los van de houten bloembak waartegen hij de afgelopen nacht in een dronkenmansroes is gevallen. *'Bonjour mademoiselle.'*

'Bonjour,' groet ik beleefd terug, maar geld heeft hij van mij nooit gezien. Drie banken verderop zit de jonge Afrikaanse vrouw op haar vaste stek. Ook zij is dakloos, al zou je dat niet zeggen. *'Un sous, mademoiselle, s'il vous plaît.'* Ze vraagt het elke dag, maar ook voor haar hou ik mijn zakken dicht.

Vlak voor het Fontainasplein stap ik binnen bij Tarek, een Tunesiër die er samen met zijn vrouw Nadia een croissanterie uitbaat. *'Bonjour Mia. Comme d'habitude?'* Ik knik. In de korte tijd dat ik hier woon, ben ik er hooguit vijf keer geweest, maar Tarek kent me bij naam en hij heeft mijn gewoonten in zijn geheugen opgeslagen. Een croissant, een chocoladekoek, een sinaasappelsap en een koffie. Ik neem de krant van het afgelopen weekend uit de stapel op de vensterbank en installeer me bij het raam. Alles draait rond DSK op de eerste pagina's. Het ziet er naar uit dat Dominique Strauss-Kahn, de gewezen topman van het IMF, de dans zal ontspringen. Een kamermeisje

beschuldigde hem van verkrachting, maar zijn batterij advocaten heeft ervoor gezorgd dat haar geloofwaardigheid onderuit wordt gehaald.

Twee tafeltjes verder zit Edgard, hij lijkt een beetje op de Fransman met zijn bolronde buik en borstelige grijze wenkbrauwen. De man is begonnen aan zijn tweede ontbijt. Zijn donkerrood glimmende kop verraadt dat hij hier al twintig jaar komt voor een dubbele portie. 'Ik ben heel trouw,' vertelt hij ongevraagd. 'Al twintig jaar dezelfde bakker, al dertig jaar dezelfde apotheker.'

'En al veertig jaar dezelfde vrouw,' vult Tarek aan. De mannen barsten uit in een bulderlach. Ik verberg mijn hoofd achter de krant en glimlach naar Nadia als ze mijn ontbijt op het tafeltje zet. 'Thuis krijgt hij enkel havermout,' fluistert ze me toe.

Een uurtje later komt de straat tot leven. Overal weerklinkt gekletter van rolluiken die de hoogte in gaan. Uit de kapperszaak waait luide Arabische muziek, de kruidenier annex nachtwinkel plaatst zijn groentebakken op de stoep. Ik wandel terug naar de studio die ik sinds kort betrek. Hij is kleiner dan het appartement dat ik daarvoor huurde, maar ik ben zo trots dat ik eindelijk mijn eigen stekje heb kunnen kopen.

In de inkomhal haal ik de post uit mijn brievenbus. De wijkagent komt langs, er is een brief van de elektriciteitsmaatschappij en een handgeschreven envelop. Ze is aan mijn vorige adres gericht, maar bpost stuurt me gedurende zes maanden alles netjes door. Tegen betaling uiteraard. Ik herken het handschrift niet, maar het zijn duidelijk de krullerige letters van een vrouw. In de linkerbovenhoek staat een professioneel uitzierend logo. Een helblauwe cirkel is opgevuld met twee rode, gestileerde letters, een L en een V. Het lijkt een persoonlijke uitnodiging voor het galabal van de Rotary of reclame van een immokantoor. Wanneer ik onder het logo 'instituut' zie staan, loopt een koude rilling over mijn rug. Onze-Lieve-Vrouwinstituut Houtvoorde.

Ik blijf een tijdje in de hal staan en staar naar de rij brie-

venbussen en deurbellen. Het gebouw is gloednieuw en vult zich druppelsgewijs met nieuwe bewoners. Ik heb mijn naam nog niet op de bel gehangen. Hoe zou ik mezelf affichereren? Gewoon Mia Bonny? Of Madame Bonny, lekker Brussels stijfdeftig? Of M. Bonny, zoals het op de handgeschreven envelop staat? Zoals blijkbaar ook een van mijn nieuwe burens zich presenteert. M. Delmulle, staat er op een fluogele sticker die net naast en eigenlijk half op mijn bel is aangebracht. Gisteren was van deze mysterieuze M. nog geen sprake. Zou er eindelijk iemand naast me wonen? Ik heb de eigenaar van de piepkleine studio gezien toen hij de muren aan het schilderen was. Toen zocht hij nog naar bewoners die de schandelijk hoge huurprijs van 800 euro per maand wilden betalen. Misschien heeft hij M. Delmulle zover gekregen.

Ik glip de lift in. Als ik op de tweede verdieping uitstap, snijdt de scherpe geur van sigaretten mij de adem af. Mijn flat ligt op het einde van de gang, waar een man in legerbroek en een T-shirt zonder mouwen staat te roken, waardoor ik er niet langs kan. Hij draagt een echte legerbroek, geen hip afkooksel in camouflagekleuren. Hij is kleiner dan ik, maar dat compenseert hij met bolronde armspieren en een brede borstkas. Zijn kortgeschoren haar maakt het plaatje van een militair compleet. Ik gluur achter hem door naar binnen en zie een vrouw met een baby. Op de vloer staat het vol dozen, sommige half geopend. Kledij, schoenen en kookpotten staan kriskras tussen het karton verspreid. Ik knik vriendelijk gedag. De man blaast de rook recht in mijn gezicht. 'Excuseer,' zeg ik en ik wuif met de brief in mijn hand de walm weg. Normaal een universeel teken dat ik erdoor wil én niet gediend ben van zijn gerook. Maar deze meneer is immuun voor mijn signalen.

'*T'habites ici?*' vraagt hij met een hoofdknik naar mijn deur, terwijl hij nonchalant tegen de muur blijft leunen.

'Aangenaam,' zeg ik. 'Zijn jullie de nieuwe burens?'

Hij gromt en monstert me van kop tot teen, maar zet geen

stap opzij. Ik wring me langs hem heen en snuif een mengsel van aftershave en tabak op. Ik kan mijn voordeur niet snel genoeg openmaken en tuimel naar binnen. Wat een klootzak. Dat moet M. Delmulle zijn. De sigarettenrook is al in mijn studio doorgedrongen. Ik rol een handdoek op en prop hem tegen de onderkant van mijn deur. Vlug zet ik de ramen open.

Ik haal diep adem om mijn hartslag te bedaren en ga aan de keukentafel zitten, de brief heen en weer draaiend tussen mijn duim en wijsvinger.

Terwijl ik twijfel tussen opendoen of ongelezen weggooien, rinkelt mijn gsm als een ouderwetse telefoon. Ik moet dringend de ringtone veranderen. Retro is alweer out. Mijn hart slaat een paar tellen over van het schrikken. Ik zie dat het Layla is.

‘Mia, kom je niet werken vandaag?’

‘Je weet toch dat ik de late shift heb? Ik kom om 13 uur en geen minuut vroeger. Staat dat niet op de lijst?’

Ik hoor het knisperende geluid van Layla die in een stapel papieren aan het bladeren is. ‘Ik had erover gekeken, sorry. Er zijn een paar probleempjes. Tine is ziek en...’

Ik voel de bui al hangen en de irritatie prikt instant achter mijn ogen. Ik had mijn dag gepland en nu trekt Layla het comfortabele deken van mijn routine weg. De kortsluiting knettert tot in mijn kleine teen. ‘Is die nu weer ziek? De hoeveelste keer is dat al dit jaar?’ vraag ik scherper dan ik het bedoel.

‘Tja, ziek zijn is een recht, wat doe je eraan?’ zucht Layla. ‘Lucy vroeg me jou te bellen en...’

‘Typisch, zelf is ze daar natuurlijk te laf voor.’ Ik besef dat ik hopeloos onredelijk ben, maar het is sterker dan mezelf.

‘Laat me nu eens uitspreken,’ zegt Layla bits.

Ik schrik. Mijn collega is normaal de beminnelijkheid zelve en nu heb ik haar kwaad gekregen.

‘Het is toch zo? Hoe vaak ben ik al niet ingevallen voor collega’s die hun leven niet kunnen organiseren?’ zeur ik. ‘Ze zijn ziek, de kinderen zijn ziek, de hond is ziek, ze zitten vast in de file of er is een ver familielid gestorven. Mij overkomt dat

nooit. Als ik ziek ben, kom ik toch werken en meld ik dat ik de volgende dag niet aanwezig zal zijn.’

Terwijl ik mijn gsm tussen mijn oor en mijn schouder klem, pak ik weer de envelop vast. Ik staar gefascineerd naar het logo van het Onze-Lieve-Vrouwinstituut van Houtvoorde. Hoeveel geld betaalden ze voor zo’n onding?

‘Mij overkomt dat ook nooit,’ zegt Layla droog. ‘En ik heb er ook nog nooit een woord van dank voor gekregen. Maar kun je dus wat eerder komen om de middagdrukke op te vangen? Het is hier een gekkenhuis. We staan allemaal met minstens tien telefoons in de wacht.’

Ik bijt op mijn tanden en geef toe. Het is ook onmogelijk om kwaad te zijn op Layla. ‘Ik vertrek meteen, je hebt geluk met een collega als ik,’ scherts ik.

Ze lacht, blij dat het probleem is opgelost en ze haar plicht heeft gedaan. ‘Tot straks, ik moet ophangen want de rij wachtlijnen is niet te overzien.’

Ik steek de envelop in mijn tas, rits mijn zwarte blazer van de kapstok, wandel het Anneessensplein op en duik de metro in.

Aan Rogier kom ik in een andere wereld weer boven. Geen kleine zaakjes hier, maar schreeuwerige winkelketens en blinkende kantoortorens. Ik stap het bedrijfsgebouw binnen waar het callcenter is gevestigd. Layla wuift me toe nog voor ik de glazen deur heb geopend. Ze is druk in gesprek met een klant, maar we hebben een gebarentaal ontwikkeld waardoor we kunnen communiceren terwijl we werken.

‘Ja, mevrouw, ik zal uw gegevens zeker doorgeven.’ Intussen laat ze haar handen uitgebreid wapperen: razende drukte hier.

‘U mag erop rekenen, mevrouw.’ Ze maakt met haar ene hand een zaagbeweging over haar arm.

Ik ga aan het vrije bureau tegenover haar zitten. Ik wil wachten met inloggen tot Layla klaar is met deze klant, maar daar komt Rob al aangebeend, onze supervisor. ‘Mia, wat een geluk dat je er bent. Clothes Online, die nieuwe online kledingwinkel,